

<p>Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.</p>	<p>Agreement # 40005374/ Registration # 09089</p> <p>Datum, dokdy jsou noviny předplacené, je v pravém horním rohu štítku!</p>	<p>Telefon: 416/530-4222 Fax: 416/530-0069 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com</p>
--	--	--

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 1.

(351.)

Vol. 16.

Thursday,
January 12,
2006

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Nové divadlo uvede tři příběhy o životě dvou

V slepej uličce

Na úvod by sme sa radi ospravedlnili za nie celkom objektívny výber troch rozličných britských autorov, ktorí okrem iného napísali aj jednoaktovky, ktoré Vám ponúkame. Všetci traja nezávisle na sebe, prezentujú epizodky zo života partnerských dvojíc. A z akéhosi nepochopiteľného rozmaru tvorcov, ide o páry heterosexuálne.

Poniekto z nás to zažili na vlastnej kôži. Prvé nesmelé slová, o čosi smalšie dotyky, sladkobôlný ošiaľ, eufória. Všetko je jednoducho skvelé a takú lásku, ako je ta naša svet ešte nevidel. Čas plynie. Väčšinou neúprosne. A za rohom číhajú všedné chvíle. Ružové okuliare menia filter. Zaostrujeme zrak a vidíme to, čo predtým nie. Sám život sa nám ukazuje v celej svojej jednotvárnej kráse a nasadzuje nám dvojitého nelsona. Niekde to príde skôr, inde neskôr... A pravda zvíťazí. Aká je ale pravda?

Na začiatku sme sa ospravedlnili za politicky nekorektnú voľbu tém týchto sviežich dielok.

Ak nič iné, aspoň sú dobre napísané. Ako se toho celého zmocnili obaja protagonisti a ich podporný tým, posúďte sami.

Ivan Znášik - manžel. Už tretí raz. Zatiaľ.
***

Zuzana Martínková-Znášiková a Ivan Rázl se objeví ve hře 3x2. Hru můžete vidět v Joseph Workmen Auditoriu, 1001 Queen St. W., Toronto a to v pátek 13. ledna od 20 hodin, v sobotu 14. ledna 2006 v 16 a 20 hodin a v neděli 16. ledna 2006 od 16 hodin.

FOTO: V. KOHOUTOVÁ

Někdo nám krade duši

Mezi Vánocemi a Novým rokem si většinou přejeme vše nejlepší. Je to proto, že před Vánocemi jsme to jaksi nestihli.

Snažíme se napsat těm, kterým jsme před Vánocemi nenapsali. Je to skvělá příležitost zavolat těm, kterým jsme již dlouho nevolali. Najednou je tak trochu více času.

Když jsem na sklonku minulého roku zavolal slovenskému režisérovi Dušanu Hanákovi, tak si postěžoval nebo spíš jen konstatoval: „Víš, někdo nám krade duši!“

Narážel na situaci, kdy se vše vsadilo na ekonomiku a umění je něco jaksi nadbytečného. Jak říkával Václav Klaus. „To je pouze ta šlehačka na dortu.“

Pomalu vyrůstá nová generace filmařů, kteří již nepotřebují pracovat starým způsobem. Vytvořit si scénář a mít dopředu myšlenku, kterou by chtěli sdělit. Levným způsobem natočí množství materiálu a pak z toho udělají nějaký celek. Totéž se děje i s fotografií. Nafoťme množství snímků a pak z nich vybereme ty nejlepší a z nich pak ještě uděláme výřez.

O co přicházíme, je ten pohled, to vnímání přírody, architektury, krajiny, když jsme na místě. Přicházíme o ten vztah s tím, s čím pracujeme. Nahrazuje to vztahem s počítačem. To by ještě nebylo nejhorší, kdybychom dokázali ten původní vztah udržet. Jenže problém je v tom, že my si myslíme, že nás to neovlivňuje. Možná ještě generace, která poznala jiný způsob kreativity je schopná odolat. Ale jak bude odolávat generace, která nic jiného nepoznala a které bude

vtloukáno do hlavy od útlého dětství, že umění existuje pouze na počítači a že duši k umění nepotřebuje?

Ujistil jsem Dušana, že to není pouze slovenský problém, ale že moje žena prožívá totéž na *Ontario College of Arts and Design* v Torontu. Myslím si, že ho to moc nepotěšilo.

Vzpomněl jsem si znovu na tento rozhovor, když jsem viděl film Michelangela Antonioniho *Pasažér (The Passenger)*. Film trvá 126 minut, ale od prvního okamžiku a ještě pěknou chvíli po skončení filmu jsme v úžasu nad dokonalostí tohoto díla. Při tom tento film na rozdíl od *Zvětšeniny (Blow-Up)* zůstal neznámý a pouze nyní bude od 13. do 18. ledna 2006 promítán v Cinematheque Ontario (317 Dundas St. W., Toronto).

Pokud by se film rozstříhal na množství diapozitivů, každý ze snímků by se dal promítat samostatně. Antonioni dokonale cítí s krajinou, dokáže postavy (v hlavní roli Jack Nicholson) zasadit do prostředí. Přesně, dokonale jako malíř, který zná malbu starých mistrů. Nelze se divit, režisér totiž vystudoval na Bolognské univerzitě divadlo a klasické výtvarné umění. Příběh připomíná existencialismus Alberta Camuse, kdy je člověk potrestán za to, že změní svou identitu. Řečeno slovy opilců z pražských hospod: „Před sebou neutečeš!“

Přestože se jedná o velice složité myšlenky, divák se neztrácí v komplikovaných dialogích. Film je nabit sexem a erotikou, ale není zde ani jedna postelová scéna (možná jedna skrz okno a zdálky). Dokonce i honička s autem je naprosto přirozená a reálná a zapadá do děje.

Aniž by padla otázka po Bohu, film vypovídá o hledání smyslu života.

„Když pustím některý z těchto filmů studentům, po promítání cítím, jakoby byla neviditelná zeď mezi nimi a plátnem. Nemluví to k nim!“ Moje manželka se zkusila zeptat na umělecké škole, kdo zná Ingmara Bergmana nebo Wim Wenderse. Pouze jedna studentka o nich slyšela.

A já si uvědomuji, že to není samozřejmostí, aby tyto věci hovořily k nám. Asi jsme byli generací, která měla štěstí, že film k ní promlouval. Naši rodiče milovali romány. My jsme zachytili soumrak této doby. Před touto generací je konec filmu a jak říká můj synovec David: „Mami, nežiješ v roce 1965!“ Má pravdu, film *Pasažér* byl natočen o deset let později.

A dnes už máme rok 2006 a lze si jen přát, aby nám v něm ani v letech příštích nikdo neukradl duši.

Aleš Březina

“Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Ottawe praje všetkým čitateľom Satelitú šťastný nový rok 2006 plný splnených priani, dobrých rozhodnutí a úspechov v osobnom i pracovnom živote”